

men ogsaa af den Formue, hun har indbragt i Egtteskabet, og den Kapital, hun erhverver ved Arv. Det forekommer mig, at der her bliver en Ubillighed ved det Retssystem, vi have, og jeg kan derfor godt gaa med til en Undtagelse fra Reglen. — Naar jeg nu ser paa Forslaget, saaledes som det er fremsat af det ærede Medlem, saa kan jeg ikke negte, at, dersom det skulde opføres til Lov i den Stikfælde, hvort det foreligger, med den selsomme Redaktion, da vilde jeg have stor Betænkelighed ved Loven. Jeg er enig med det ærede Medlem fra Præsts Amtss Bde Valgkreds (Leth) i, at det Udtryk „personligt Arbeide“ er et meget tvetydigt Udtryk. Ved „personligt Arbeide“ fortaar jeg Alt, hvad Konen maa forstjenes med sine egne Hænder, altsaa den gifte Kvinde med, og vi kunne godt tænke os mange Tilfælde, hvor det vilde blive vanskeligt for vedkommende Domstol at hævde, hvad egentlig Konen har fortjent; men, dersom vi vilde give Konen en Ret, maa vi ogsaa give hende Midler i Hænde til, at vedkommende Rettsautoritet kan hævde denne Lovgivning, og jeg tror, det vilde være meget vanskeligt her at skjelne imellem, hvad Konen egentlig personlig har fortjent, og hvad ikke. Mange Slags Virksomhed er fælles, baade for Manden og Konen. Jeg vil f. Ex. nævne smaa Landbrug, der er det jo meget ofte Tilfældet, at Konen tilbereder Smør og Ost af Mælken ved sit personlige Arbeide, uden at hun har en Pige til Hjælp; men her vilde det være vanskeligt for Retten at afgjøre, hvilken Del der tilkommer vedkommende Kone. Det ærede Medlem nævnte f. Ex. Strædderne; ja, man kan ogsaa tage Stomagerne med. Man ser jo baade her i Hovedstaden og i enhver By, at Mand og Kone arbeide sammen, Manden ved det grovere Arbeide og Konen ved Maskine osv.; hvoreledes skal vedkommende Autoritet dømme imellem, hvad Konen i disse Tilfælde personlig har fortjent eller ikke? Jeg tror, at Loven maa indskrænke sig til at angaa den Virksomhed, som er uafhængig af Mandens Virksomhed eller uafhængig af den fælles Virksomhed; jeg tror neppe, man kan komme videre. Dette er den ene Side af Sagen. Men dernæst ser jeg heller ikke rettere, end at Lovforslaget faar tilbagevirkende Kraft, idet der siges: „Hvad Konen virkelig har anskaffet“, uden at der var nævnt, fra hvilket Tidspunkt Loven træder i Kraft, og jeg ser ikke rettere, end at det, at Alt, hvad hun har anskaffet, er hendes Eiendom, berøres ved denne Lov; men det vil i mange Tilfælde komme i Strid med Konkursloven, altsaa hvor der skal gjøres Eksekution. Det er maatte for stor en Ængstelse, men der er mange Tilfælde, hvor Konen er den mindst Erhvervende af det Indbo og Løstgode, som Egtteskabet have. Jeg har altsaa i denne Henseende nogen Frygt for Loven; men paa den anden Side tror jeg, ligesom det ærede Medlem for Veile Amtss Bde

Valgkreds (Th. Nielsen), at Lovforslaget har taget temmelig lidt med; jeg tror, at det burde tage de saakaldte Egttepagter med. Det ærede Medlem, der er Jurist (Leth), udtalte sig om disse Egttepagter og sagde, at det var tvivlsomt, hvorvidt Egttepagter skulde konfirmeres eller ikke, og det er fuldkommen rigtigt. Jeg har for flere Aar tilbage set efter i Juristernes Udtalelser om dette Spørgsmaal, dels her hjemme og dels i Nabolandene, og jeg kan ikke negte, at alle større Jurister — jeg har begyndt med Nørregaards Forelæsninger og endt med Grams Formueret — have udtalt en forskellig Opfattelse af dette Spørgsmaal. De ældre Retslærde have ment, at Egttepagter i alle Tilfælde for at være retsgyldige skulde konfirmeres, men senere er man kommen til det modsatte Resultat. Andre have ment, at naar det gjaldt formuerellige Forhold, maatte Egttepagter, for at være retsgyldige, absolut konfirmeres eller stadfæstes af Hs. Maj. Kongen. Smidlerid ser man, at en Høiesteretsdom, jeg tror af 1856, statuerer, at Konfirmation ikke behøves. Det var nemlig en Sag mellem en myndig Enkemand og en myndig Ekte, som ved en Egttepagt vare gaaede ind paa, at hver Enkeltis Bo skulde være uden Fællesskab, og det viste sig ved denne Dom, at uagtet Egttepagten ikke var stadfæstet eller konfirmeret, saa skulde den dog være bindende lige overfor Manden. Altsaa, man er her i Vildere; man veed ikke, om en Egttepagt behøver at konfirmeres eller ikke. Paa den anden Side staar det ogsaa noget tvivlsomt, paa hvad Tid man kan indgaa en Egttepagt. I Reglen indgaaes jo Egttepagten før Egtteskabets Stiftelse; men i Forordningen af 1845, saavidt jeg erindrer i dens § 16, bruges Udtrykket „Egttefolk“ og deraf maa det være en Selvfølge, at der ogsaa kan indgaaes Egttepagter efter Egtteskabets Stiftelse. Der er ikke nævnt, hvilken Tid der behøver at være forløbet efter Egtteskabets Stiftelse. Derimod har Justitsministeriet ved en Skrivelse af 1850 ment, at, naar Egtteskabet havde bestaaet i flere Aar, saa kunde det ikke erhverves kongelig Konfirmation paa en Egttepagt. Det forekommer mig derfor, at det vilde være rigtigt at tage dette Spørgsmaal med om Egttepagter. Den ærede Forslagsstiller veed jo godt, at dette Spørgsmaal tillige med det, som han her har bragt frem, ogsaa var for i det norske Storting, og dette gif ud fra, at man ogsaa under Egtteskabet skulde have Lov til, forsaavidt vedkommende Parter vare enige derom, at oprette Egttepagter og deri bestemme, hvad der skulde være Gjenstand for Særcie. Men ikke alene det, man mente ogsaa, at der kunde træffes enkelte Tilfælde, hvor det selv om Manden ikke var enig deri, maatte forudsættes, at Manden ved sin uheldige økonomiske Virksomhed i Handel og Wandel vilde ødelægge hele Konens Formue og Alt, hvad hun erhvervede, og jeg vil derfor sige, at